

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

234

Corabia piratilor

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

234

Corabia piraților

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 234

CORABIA PIRAȚILOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I

SCRISOAREA UNUI OM CIUDAT

DE LA MANIPUR, am călătorit pe calea ferată, prin Mandalay, spre Rangoon. De acolo voiam să ne continuăm călătoria cu vaporul. Marian devenise foarte tăcut de când am părăsit Manipurul.

Voiam într-un fel, să-i mai ridic moralul.

N-ar fi avut nici un rost să-l întreb asupra motivului. Îl știam prea bine pe Marian și știam că-mi va dezvălui motivul, atunci când va crede el c-a sosit timpul.

Cel mai mult mă întrețineam cu Balling, care avea același fel ca și noi, adică Sumatra.

În Rangoon se petrecu ceva ciudat. Marian se lăsă pradă unor ocupații, care-l făceau să lipsească zile întregi, din anturajul nostru, fără a ne sufla un cuvânt asupra intențiilor sale. Asta m-a supărat destul de mult și mă consultam adesea cu Balling, ce-o fi putând să facă Marian, de unul singur.

În Rangoon am luat trei camere, la un han și-acum într-o după-amiază târzie și călduroasă stăteam de vorbă pe balconul nostru.

Pongo rămase-n camera lui, iar Marian plecase ca de obicei de dimineață, fără a spune o vorbă.

— Cum îți spuneam domnule Balling, Marian ne va spune și singur cu ce se îndeletnicește, când va crede c-a sosit timpul.

— Și dumneata domnule Bertram, chiar n-ai nici o bănuială, despre ce este vorba?

— Ia uite-te că tocmai vine Marian! Pare să se grăbească nu glumă! Poate c-o să aflăm acum despre ce e vorba.

Cu pași foarte repezi, Marian parcurse micul spațiu, care îl despărțea de intrarea în hotel.

Câteva minute mai târziu, el pătrunse în cameră, ne salută și merse să-l caute pe Pongo.

Am așteptat încordați să se reîntoarcă. În cele din urmă, apăru pe balcon și ne spuse cu voce tare:

— Apăsătoare căldură astăzi, nu-i așa? Veniți în cameră, pare să fie mai răcoare aici. Peste trei zile părăsim Rangoonul.

Ne-am ridicat fără prea mare tragere de inimă, i-am răspuns pe-același ton lui Marian:

— Așa de curând Mariane? Și eu care speram să rămânem aici cel puțin opt zile.

Marian nu-mi dădu nici un răspuns. De-ndată ce-am fost în camerele noastre, închise ușa care dă spre balcon și spuse încet:

— Acum a venit momentul să vorbesc. Azi am aflat destule, deși încă nu totul. Îți mulțumesc Robert că nu m-ai întrebat pân-acum nimic, despre ce este vorba. Peste o oră, pleacă iahtul cu motor. Pân-atunci va trebuie să mai așteptați ca să vă relatez totul. Va trebui să ne grăbim să-l ajungem, dar cu multă precauție, nimeni nu trebuie să știe de asta.

— Despre ce este vorba, domnule Farrow, întreabă acum și Balling.

— Am închiriat un iaht, domnule Balling, care ne va duce la Singapore. Într-o oră este gata de plecare. Am ales anume această oră a zilei. Peste douăzeci de minute se face întuneric, așa că nu vom fi observați de nimeni, când părăsim hotelul.

— Și poliția portuară? am întrebat eu.

— Ei bine, pe iaht sunt doar trei marinari și proprietarul domnul Malgren. Vă voi povesti totul amănunțit mai târziu, dar acum ne presează timpul.

— Așa dar, o nouă aventură!

Rotofeiul Balling își strâmbă mutra plasându-și zâmbetul său, încurcat, pe care-l afișa în atari situații.

Obişnuia ca înainte să tragă cu pistolul, să-l lase se descrie prin aer un salt specific. Balling părăsi camera pentru a-și aduna lucrurile. Noi n-am avut prea multe de adunat întrucât bagajul nostru era mic, Pongo trebuia să părăsească primul hotelul iar Marian îi dăduse deja instrucțiunile.

După ce se întunecă Marian, coborî scările pentru a achita nota de plată. Îi povesti hotelierului că vom lipsi o zi, dar că ne vom întoarce precis poimâine. Am părăsit aşadar unul câte unul hotelul, ne-am grăbit s-ajungem la Malgren care locuia într-o căsuță pe plajă.

Iahtul său cu motor, botezat „Vulturul” – EAGLE – era o ambarcațiune luxoasă și spațioasă. Avea cabine în față și în spate, deci la pupa și prova și era mânat de două motoare Diesel a câte 200 cai-putere, care puteau dezvolta o viteză considerabilă. Inițial, vasul fusese folosit drept cuter al poliției. Malgren construisese singur vasul și mai avea alte două corăbii, pe care le închiria și care cutreierau uneori prin ținuturi îndepărtate.

Acesta ne primi în camera sa de lucru. După ce Marian ne prezintă, vru să ne dea câteva lămuriri cu privire la iaht

dar Marian îi făcu semn că putea face asta și mai târziu și-l întreabă dacă totul era pregătit pentru plecare.

— Putem pleca imediat, domnule Farrow. Am destule provizii la bord și la dorința dumneavoastră, am montat la locul ei mitralieră.

Mi-am ciulit urechile. O mitralieră? Atunci se lasă cu luptă. Chiar și Balling – îl privi întrebător pe Marian, dar acesta continuă să păstreze tăcerea.

Marian se mărgini să se intereseze de alte dispoziții pe care le dăduse.

Totul era pregătit, spre mulțumirea sa. Așadar, călătoria putea începe. Malgren ne conduse în curtea proprietății sale, de unde am văzut cum printr-un canal îngust, care ducea până la șantierul naval propriu, se găsea la capătul acestuia iahtul cu motor.

Am constatat de-ndată că aveam în față un vas de nădejde care putea înfrunta mările, sfidând orice furtună care-ar încerca să-l abată din drum.

Ne-am depus bagajele jos în cabină, în una din acestea l-am regăsit pe Pongo și pe Maha.

Marian îi șopti uriașului ceva la ureche, iar acesta încuviința numai dând din cap. Câteva minute mai târziu, iahtul se puse în mișcare și alunecă fără zgomot în apele portului.

Malgren nu puse-n funcțiune lămpile de poziție din spate, întrucât nimeni nu trebuia să remarce c-am părăsit portul. Rangoon nu era situat la marea deschisă. A trebuit să navigăm mai bine de o oră, până am ajuns în golful Martaban. Abia acum își aprinse Malgren luminile de poziție din spate, mărink totodată viteza vasului. Iahtul luneca ca o săgeată, despicând apele și lăsând în urmă-i o dără argintie. După aprecierea noastră până la Singapore, aveam de străbătut vreo două mii de kilometri, o cale destul de lungă. Dacă vasul era tot atât de puternic cum ni se părușe și tot atât ar fi trebuit fără escală, să ne ia vreo două zile întregi să ajungem acolo.

Un marinar care îndeplinea și rolul de administrator, ne aduse o cină îmbelșugată în cabine. După ce ne-am astâmpărat foamea și vesela fu luată Marian își începu în sfârșit istorisirea, pe care o așteptam nerăbdători, cu toții.

— Ați fost de față, când am vizitat pe indianul care fabrica otrăvuri, pentru negustorul lordului James Gullbareck care voia să-și otrăvească lent vărul, pentru a-l moșteni (vezi vol. *Poveste Indiană*). Acolo am găsit unele scrisori, pe care le-am luat cu mine, înainte de-a arde colibă.

În timp ce tu Robert, împreună cu domnul Balling ați vizitat orașul Rangoon, eu am studiat mai bine scrisorile acelea, în care am găsit lucruri interesante. Bătrânul indian practică un comerț înfloritor cu amestecurile și otrăvurile sale, pe care le prepara din plante. Acesta își livra mărfurile sale în toate orașele posibile. Am regretat că l-am lăsat să fugă. Am dat o indicație poliției din Manipur, dar mă îndoiesc că indianul se va mai lăsa văzut pe acolo. Într-una din scrisori un anume „G” din Singapore, comandă o astfel de sticlă de „Elixir”. Aceasta trebuia livrată imediat mesagerului. Mai departe în scrisoare indianul trebuia să trimită două sticle de contraotrăvă „Gs” în casa unui domn Malgren, care prelua comanda. Nu vă pot arăta scrisorile, întrucât mi-au fost într-un mod inexplicabil furate în Rangoon. De la domnul Malgren am aflat că acum trei luni a fost lăsat un pachetel, pe care un emisar trebuia să-l predea ulterior unui anume „Gs”. Domnul Malgren nu cunoștea vreun om cu acest nume, însă a luat în primire pachetul, întrucât păstrează câteodată obiectele unor oameni care se găsesc pe mare. Nu se gândea c-ar putea fi ceva rău în asta. Cinci zile mai târziu a sosit într-adevăr un mesager, care a cerut pachetul în numele acestui „Gs”. Mesagerul era un marinar și domnul Malgren s-a dus în radă, pentru a vedea corabia cu care venise acesta și i-a fost dată să vadă un vapor cu două catarge. N-ar fi bănuț nici acum cine știe ce lucru rău, dar Malgren a observat că coșurile vasului nu erau decât imitații. A observat că așa zisul marinar, care vâslise într-o barcă spre vapor, părăsi împreună cu vasul după trei ore portul. Întâmplarea face că în ziarul local să scrie că-n ultimele trei luni patru vase au dispărut fără urmă. Se crede că s-au scufundat într-un mod misterios, dar câteva săptămâni mai târziu, câțiva supraviețuitori au fost găsiți dar erau cu mintea răătăcită. Malgren, care stătuse de vorbă cu-n astfel de marinari, a ajuns la concluzia că ceva nu-i în ordine. Marinarul bâiguia ceva despre pirați și luă poziție în fața oricărui om, pentru a se apăra. Și acum domnule Malgren, vă rog să povestiți singur, ce-ați pățit cu vasul dumneavoastră.

— Da, domnilor, acum mi-a devenit clar, datorită domnului Farrow că întâmplările mărunte aparent ne semnificative își aveau importanța lor. Vasul meu „DOVE” venea dinspre Batavia către Rangoon, sub chiar comanda mea. Voiam să ajungem până-n zori la Rangoon și ne aflam în apropierea arhipelagului Margui, când apărură lângă noi un vas cu pânze, care părea să ardă. Velierul părea

condamnat, incendiul izbucnise parcă din senin, deși n-am observat când, deși noaptea era extrem de senină. Am lăsat o barcă la apă și-am alergat bineînțeles în ajutorul velierului incendiat. Mi s-a părut abia mai târziu ciudat faptul că echipajul nu lansase inițial apelul SOS și alerga doar fără rost pe punte, de colo până colo. Am luat parte cu fiul meu la acțiunea de salvare. De-ndată ce ne-am apropiat de vas, ne-a aruncat o scară peste bord. Fiul meu s-a cățărat primul pe bord. De-abia a ajuns sus pe punte c-a și venit înapoi, țipând și urlând. Imediat dup-aceea a apărut sus lângă balustradă, marinari înarmați cu carabine, pe care le-au îndreptat împotriva noastră. O voce puternică de bas ne somă să ne predăm. Întrucât agresorii erau în plină lumină, pe când noi eram ascunși la adăpostul întunericului, oameni mei și-au desprins pistoalele de la brâu și-au început să riposteze cu dârzenie. Am auzit strigăte de durere și câțiva dintre marinari au dispărut de lângă balustradă. Au încercat ei nu-i vorbă să tragă asupra noastră, dar au fost primiți cu salve bine țintite din partea noastră. Am fi părăsit corabia în flăcări imediat, dacă fiul meu n-ar fi rămas pe punte. Mă pregăteam tocmai să mă urc pe punte, când de sus căzu un corp greu, care nimeri la câțiva metri în apă de mine. L-am tras din apă pe nefericit și vă puteți imagina consternarea mea, când din apă fu scos fiul meu care era în nesimțire. Ne-am grăbit să părăsim corabia în flăcări și deși se mai traseră salve în urma noastră am ieșit curând din raza lor de bătaie. Între timp, se încetă să se mai tragă și de-abia am fost pe puntea vasului meu, că nimic nu se mai vedea pe mare. Corabia piraților – că despre asta era vorba – dispăruse. Fiul meu și-a revenit din leșin dar a rămas cu mintea tulburată, ca și alți supraviețuitori. L-am internat în Singapore, dar până în prezent nu s-a constatat vreo îmbunătățire a stării sale. Încă de două ori am mai văzut corabia arzând, dar nu m-am mai apropiat ci am făcut un ocol, cât mai mare. Poliția a depus la rândul ei eforturi să-i prindă pe pirați dar zadarnice, până-n acest moment. Bănuielile mele, că dispariția celor patru corăbii stă-n legătură tocmai cu corabia în flăcări nu i s-a dat curs. Domnul Farrow aici de față mi-a dat dreptate și speranța că fiul meu se va însănătoși. Cred domnule Malgren, interveni Balling, după acest raport amănunțit, că domnul Farrow te poate ajuta. Suntem în posesia contra otrăvii drogului de care s-au folosit pirații.

— Mi-a spus-o deja domnul Farrow și mă bucur că și dumneata ești de aceeași părere.

— Dar cine este acest „Gs”, v-ați interesat în Singapore, cu privire la asta?

— Nu pentru că n-am făcut la început nici o legătură cu Singapore dar domnul Farrow este de părere că scrisoarea caută pe cineva tocmai în acest oraș.

— Ei și-acum, ce e de făcut, l-am întrebat pe prietenul meu.

— Mergem spre Singapore, poate că-n drum întâlnim corabia cu pricina. Tocmai de-aceea am hotărât să montăm o mitralieră pe punte!

— E bine așa, mie nu poate decât să-mi convină, râse Balling. Să mai vânăm, cu schimbul și pirați. Singur c-a vâna tigrii este mai amuzant decât oameni, dar nici aceștia nu sunt de lepădat, fac viața mai interesantă.

Convorbirea fu întreruptă de apariția unui marinar, care-i raportă lui Malgren. Acesta se uită uimit la el, sari în picioare și ne spuse:

— Repede domnilor! Marinarul tocmai mi-a raportat că ne urmează o corabie, care nu are luminile de poziție.

Am luat ochenele de noapte și ne-am repezit pe punte. În spatele nostru, ne urmă ceva întunecat, putea fi un vas cu aburi, întrucât din când în când vedeam zburând prin aer câteva scânteii.

— Vaporul o să ne ajungă din urmă, spuse Malgren.

— Să dăm drumul din plin la motoare? se interesă Marian.

— Încă nu! răspunse Malgren. Deocamdată mergem doar cu un motor. Dacă-l punem în funcție și pe al doilea cu greu ne va putea ajungă vaporul.

Prin porta voce, Malgren dădu o comandă în sala mașinilor.

Am simțit o zguduitură care traversa vasul. Iahtul începu să meargă cu viteză din ce în ce mai mare.

— Să mai menținem așa încă zece minute viteza asta, domnule Malgren, spuse Marian, după care făcu un ocol mare și vom încerca s-ajungem în spatele vasului urmăritor. Luna se ascundea tocmai după nori și acolo va rămâne atunci un timp avem noroc să nu putem fi observați.

— Ce fel de vapor o mai fi și ăsta, domnule Farrow? Corabie de pirați nu e în nici un caz, spuse Malgren. Să-mi sting și eu lămpile de poziție?

Marian fu de acord, așa că ne continuăm călătoria în întuneric.

Unul din cei trei marinari ai noștri, trebuia să stea la prora, pentru nu da de eventuale obstacole. Cel de al doilea

marinar avea de lucru în sala mașinilor, iar al treilea era la cârmă. Deocamdată Malgren preluase cârma și nu după mult schimbă cursul cu 40°, așa că o coti puternic spre vest.

După vreo douăzeci de minute Malgren făcu un ocol spre nord și după încă zece minute, ținu din nou cursul spre vest. Acum eram chiar în linie dreaptă în urma vasului cu aburi care ne urmărise. Malgren micșoră viteza vasului său pentru a nu ajunge prea aproape de vas. Între timp luna răsărise dintre nori, așa că-am reușit să distingem vaporul, care tot nu-și poziționase luminile la bord.

Malgren își reduse și mai mult viteza, vaporul ținând curs constant spre Singapore. Ciudat era, că vaporul își micșorase și el viteza, ce-l făcu pe Malgren aproape să-și oprească motoarele.

Misteriosul vas se părea că se-ndreaptă și el spre Singapore, dar era foarte posibil ca până-acolo să dispară în dosul numeroaselor insule presărate în cale. Tocmai de aceea era foarte important ca să-l păstrăm constant sub observație. Deodată vaporul, își aprinse luminile de poziție, ceea ce făcea urmărirea lui mult mai ușoară.

Luminile vasului din fața noastră se apropiiau tot mai mult, pentru ca dintr-odată și noi a trebuit să dăm comanda de stoparea motoarelor, întrucât vasul din fața noastră, se oprise cu totul. Malgren trase o înjurătură, marinărească, în sala mașinilor și motoarele începură din nou să lucreze.

— Ce s-a întâmplat domnule Malgren?

— Ceea ce-i în fața noastră nu-i deloc vaporul, domnule Farrow. Par să fie doar niște semnale luminoase care plutesc deasupra apei și-atâta tot.

— Convinge-te și dumneata singur. Iată oceantul meu!

Marian se uită prin ocean puțin și-n cele din urmă trebui să-i dea dreptate lui Malgren.

— Vaporul s-a folosit de stratagema asta și-a dispărut. În apropierea coastei sunt o mulțime de insule. De-abia după ce ajungem în arhipelagul Mergui, vom putea să-l căutăm până ce vom da de el. Se prea poate însă ca la lumina zilei să nu-l mai putem recunoaște.

— Să ne aprindem și noi luminile de poziție. Cine știe poate că vom da totuși de vapor, spuse Malgren.

Marian care găsi logică măsura lui Malgren spuse totuși:

— Nu prea cred să-avem noroc, că încă-n noaptea asta să dăm de vas. Am parcurs vreo două sute de kilometri, dar până la arhipelagul Mergui mai avem încă trei sute de kilometri de făcut. Va mai dura până în zorii zilei când ajungem acolo. După vreun sfert de ceas am trecut de-o

plută, pe care erau așezate trei lămpi de bord, puse de către căpitanul vasului următor. Am lăsat pluta în voia valurilor. Noi navigam acum cu luminile de bord poziționate. Se făcuse târziu, de aceea ne-am hotărât să mergem la culcare. Deși Malgren ne asigurase că ne putem baza pe deplin pe marinarii săi Marian, a hotărât ca unul dintre noi să rămână în continuu de gardă pe punte, mai ales că nici unul dintre marinarii lui Malgren nu era inițiat în afacerea noastră.

Întrucât aveam doar a treia veghe, m-am dus la culcare și datorită stresului acumulat peste zi ochii mi s-au închis numaidecât. M-am trezit de-abia când Pongo, care avusese veghea a doua, m-a trezit. Mi-a împărtășit că n-a observat nimic deosebit, doar că-n vest a apărut un velier, care avea o cu totul altă direcție decât cea a noastră, am urcat pe punte. Zorile nu mai erau departe și mă bucuram de apropierea lor. Cei doi marinari, care nu lucrau în sala mașinilor, stăteau pe punte și păreau cufundați într-o discuție aprinsă. Pe întinsul mării nu se vedea nimic. Se făcuse ora cinci și în curând vom fi ajuns la arhipelagul Mergui. Am mers încet spre cei doi marinari, așa încât l-am auzit pe timonier spunând colegului său:

— Mi-ar plăcea mai degrabă, să vorbesc cu cineva despre asta, dac-aș ști că nu va râde de mine. Chestia îmi miroase urât.

— Despre ce-i vorba aici, am întrebat, de-ndată ce m-am găsit în apropierea acestuia.

Marinarul tresări, apoi râseră amândoi și unul îmi spuse.

— Ne-am imaginat o poveste marinărească domnule Bertram. Povesteam despre ce mi s-a-ntâmplat mie acum două luni, în arhipelagul Mergui. Dar nimeni nu mă crede, dac-oi spune-o cuiva. Cel mult mă vor lua peste picior.

— Eu în nici un caz nu. Povestește mi-o și timpul va trece mai repede!

— Ei, atunci să-i dau drumul, domnule Bertram. Iată despre ce-i vorba: Fratele meu și cu mine trebuia să probăm o nouă barcă cu motor, pe care domnul Malgren o construise. Am întreprins o călătorie deci spre arhipelagul Mergui, care cum se știe se compune din mai multe insule. Câteva sunt foarte mici și nelocuite. Am ancorat la malul uneia dintre ele și ne-am pregătit masa de prânz. După masă voiam să ne întindem puțin, cam vreo oră, să ne odihnim. Am tresărit însă foarte speriați când am auzit în apropiere un mârâit misterios. Ne gândeam la vreo fiară, așa că ne-am urcat în barcă să ne luăm carabinele. Trebuie să știți că eu și cu fratele meu, suntem vânători pasionați. Ne bucurăm să-i

putem da domnului Malgren un trofeu frumos de vânătoare. Când am fost din nou pe țărm și voiam să pătrundem în desiș, crengile se dădură la o parte și în fața noastră ne apărură înaintea o... maimuță acoperită cu păr încâlcit și stufos. Am crezut la început că avem în față o gorilă, dar aici nu obișnuiesc să țină asemenea fiare, abia apoi am văzut că aveam acum în fața ochilor un om acoperit cu păr pe întreaga suprafață a corpului. Ținea amenințător o măciucă grozavă deasupra capului. Ne-am luat tălpășița, ne-am suit în barcă și pe-aici ți-e drumul! Am înconjurat insula și-am găsit spre partea de est, a acesteia un mic intrând. Tocmai când am vrut să ne acostăm acolo, maimuța apărură din nou, trebuia să ne fi observat tot timpul, dintr-un loc ascuns, am luat arma, făcându-mă că ochesc. În clipa aceea arătarea dispărură în dosul unui bloc de stâncă. Așadar omul maimuță cunoștea efectul armelor de foc.

Am tras aer în piept după ce marinarul își sfârși istorisirea și l-am întrebat, după-un timp:

— Și n-ați mai întreprins nimic mai departe?

— Nu, domnule Bertram! I-am povestit întâmplarea domnului Malgren și-a râs de noi. Cred însă că-i vorba de-un mister aici.

— Un mister? Te referi la ceva în legătură cu o comoară ascunsă sau ceva asemănător?

— Nu cred să fie asta, dar poate că omul maimuță ar avea o legătură cu alte evenimente care ne privesc și pe care încă nu le cunoaștem.

— Îmi pare bine, domnule Bertram, că n-ați râs de mine. Credeți că domnul Farrow ar fi interesat și dânsul de insula aceea?

— O să-i vorbesc despre asta, de-ndată ce va apare pe punte. Se va face îndată ziua și noi ne apropiem de insula misterioasă. Poate că-o să ancorăm acolo, dacă prietenul meu, o să fie de acord.

Cei doi marinari se bucurară la auzul acestei vești. În fantezia lor, povestea căpătase proporții magice.

Brusc cum se-ntâmplă la tropice se făcu lumină deplină. Am remarcat cu încântare răsăritul grandios de soare. Era de parcă s-ar fi ridicat chiar din mijlocul apelor.

Nicăieri nu se zărea nici o corabie, doar apă pretutindeni.

După-un timp, apărură și Marian pe punte. N-aveam nici un chef să mai merg la culcare și de-aceia am mai rămas să-i povestesc ce mi-au spus cei doi marinari.

II

INSULA MISTERIOASĂ

MARIAN NU SPUSE NICI O VORBĂ, mult timp, după ce am terminat ce-am avut de spus după care merse pe puntea de comandă îi privi atent pe marinari și le spuse:

— Credeți că veți găsi insula, pe care ați descoperit omul-maimuță?

— Bineînțeles domnule Farrow, răspunse cu fața strălucind de bucurie unul dintre marinari. Să iau curs direct spre insulă?

— Da! Trebuie să ne arăți omul maimuță.

— Să sperăm că mai trăiește încă acolo, domnule Farrow. Dacă nu-l mai găsim acolo, probabil că veți crede că v-am povestit niște aiureli.

— Nu cred c-ați intenționat asta. Luați curs spre insulă! Când ieșiți din schimb? Trebuie doar să mai și dormiți!

— Serviciul meu de cart se termină peste o oră. Atunci vrea chiar domnul Malgren să ia în primire cârma. Celălalt camarad al meu doarme încă, dup-aceea trebuie să ia în primire motoarele. Eu nu sunt obosit și pot rămâne încă la post.

— Cum dorești! O să-i comunic domnului Malgren că vom face un mic ocol. Cât de mare era intrândul în insula respectivă? Poate intra iahtul nostru acolo?

— Bineînțeles! Dar nu știu totuși cât de mult duce golful în interiorul Insulei.

— Cam cât de mare este insula aceea?

— Nu mi-am format o părere, voiam doar să luăm masa acolo și-atâta tot!

— Ei, atunci, o să ne dăm și singuri seama! Dar cu grijă rogu-te, să nu trecem pe lângă insula cu pricina.

Marian și cu mine, am coborât sub punte, după care prietenul meu, bătu la cabina lui Malgren.

— Îmi permiți să te deranjez un moment domnule Malgren? îl întreabă Marian, după ce proprietarul iahtului spuse întră și noi am intrat, înăuntru. Malgren sărise îndată în picioare.

— Îndată se face ora 7.00. Cel mai bine ar fi să luăm împreună micul dejun, în cabina mare, spuse el.

Am luat-o împreună în cabină, unde ne reuneam de obicei cu toți, Balling și Malgren, au intrat deodată. Amândoi au ascultat cu atenție ce le spunea Marian în legătură cu ce auzise de la marinarul de cart. Am gustat din

micul dejun copios, care ne fusese adus, până ce un semnal, ne cheamă pe toți pe punte.

Marinarul care era la cârmă ne arată două dungi subțiri undeva în fața noastră.

— Aici începe zona insulelor, domnilor, ne spuse Malgren. În curând vom ajunge în preajma primei insule. Voi înlocui pe marinarul de cart eu însumi, ca să poată și el să mănânce. Poate că pe insulă cu pricina vom da de vaporul misterios pe care l-am urmărit.

— Marinarul dumitale este de părere, domnule Malgren, că, într-o oră vom fi în dreptul insulei.

Marinarul înlocuit de Malgren rămase numai zece minute ocupat cu micul dejun, întrucât era și el curios dacă vom găsi insula lui. Henriksen, marinarul, cu pricina luă din nou cârma în primire. Am trecut printre mai multe insule, care erau toate locuite. Mai târziu am trecut pe lângă altele mai mici, care păreau să fie doar o scurtă escală, pentru majoritatea călătorilor. Henriksen, arată spre una din acestea:

— Uite-o acolo este, aceea cu grupuri de palmieri deși din dreapta.

Să mă îndrept spre ea, sau s-o înconjurăm de la distanță.

— În regulă Henriksen, dar încet și cu prudență, să dăm ocolul insulei. Poate-l vom vedea pe omul nostru chiar de pe vas.

Marinarul ocoli, așa cum am conveni insula și-n tot acest timp, am examinat constant cu binoclul malul acesteia, dar n-am putut descoperi nimic.

Parcursesem deja, o bucată din drum, ocolind insulă pe jumătate, când Henriksen ne arată un mic intrând, după care îl privi întrebător pe Marian. Prietenul meu dădu din cap aprobator. Da, să intrăm încet cu iahtul în acest golfuleț! Îl cheamă pe Pongo, dându-i instrucțiuni să se pregătească. Nu se știa ce putea apare.

În timp ce Henriksen încetini turația motoarelor Pongo își făcu apariția la proră, conform indicațiilor lui Marian.

Am pătruns cu turația redusă a motoarelor în golf, în timp ce în stânga și-n dreapta se ridicau grupuri de arbori imenși care împiedecau vizibilitatea. În curând malul păru să urce și noi ne-am condus vasul de-a lungul unor pereți înalți din stâncă.

De sus puteam fi atacați cu ușurință, fără să izbutim să ne apărăm cu succes. Am vrut să-l avertizez pe Marian să nu intre mai adânc în acest golf capcană, când după o cotitură

traiecul golfului se termină. Înaintea noastră am putut vedea un mic lac.

— Un ascunziș minunat pentru pirați, râse Malgren, dar nu se vede totuși nici o corabie. Ei ce spui, acostăm, domnule Farrow?

Marian cercetă scrupulos cu privirea malul, după care arată spre o proeminență stâncoasă care putea acoperi iahtul și-l împiedeca de a fi văzut, de pe mal, se-nțelege.

— Acolo putem ancora fără grijă, domnule Malgren. Cred că-n locul ăsta au mai ancorat și alte vase.

Henriksen conduse vasul astfel încât să facă un ocol și câteva minute mai târziu ne aflam la adăpost. Nu puteam găsi un loc mai bun. De pe punte puteam ajunge nemijlocit pe uscat. Marian arată spre câteva pete de ulei care se vedeau plutind pe apă și spuse:

— De curând a acostat un vapor aici, ce părere ai dumneata ca specialist, domnule Malgren? Proprietarul iahtului se uită la pata aceea colorată-n toate culorile curcubeului și spuse:

— Ai dreptate, domnule Farrow, n-a trecut mult, de-atunci și în apă liniștită a acestui golf după câteva zile pata se dizolvă.

— Poate că vaporul a fost chiar noaptea trecută aici, am spus eu. Să sperăm că nu ne blochează drumul, fiindcă în acest caz, am picat în capcană.

— Vom merge pe uscat și vom cerceta mai temeinic împrejurimile golfului și insula. Pongo va trebui să stea de veghe întrucât este singurul dintre noi care poate să-i facă față omului maimuță.

— Dacă Pongo, întâlnește om maimuță, dă imediat semn la *Masser*, răspunse uriașul și sări pe mal dispărând în dosul stâncilor crestate.

Marian, Balling, Malgren și cu mine am mers pe uscat în timp ce cei trei marinari au rămas să stea de veghe pe iaht.

Noi ceilalți am mers pe uscat, luând-o spre vest, atenți la orice zgomot, care ni se părea suspect. N-am descoperit însă nimic care să ne dea de gândit. După vreo zece minute de mers am ajuns la marginea unui luminiș, unde ne-am oprit încremeniți. În mijlocul luminișului, erau ridicate câteva colibe, deasupra acoperișurilor vălătuci de fum se urcau spre cer.

Înaintea colibelor, oameni preocupați, alergau încolo și înapoi, unii purtând găleți cu apă, pe care le purtau cu mare grijă. Alții aduceau lemne în colibe. Totul făcea o impresie pașnică. Dintr-una din colibe, ieși o femeie care

strigă ceva unuia dintre bărbați. Acesta se duse la un tufiș și reveni, purtând în mână o legătură de plante.

Oamenii păreau să aparțină unor rase diferite; păreau să fie printre ei malaiezieni, indieni, chinezi și chiar câțiva albi.

Marian ne făcu semn să stăm deocamdată adăpostiți la marginea luminișului. Voia să se ducă singur spre colibe. Înainte de-a merge hotărât înainte, ne mai făcu un semn, arătând spre armele noastre: asta însemnând:

— Țineți pistoalele pregătite.

Merse încet spre colibe. Câțiva dintre oameni care lucrau acolo, se uitară la el, dar nu-și părăsiră munca în care erau adânciți. Când Marian ajunse la primul grup de oameni, salută politicos și le adresa câteva cuvinte.

S-au uitat la el, ca și cum n-ar fi înțeles despre ce era vorbă după care nu i-au mai acordat nici o atenție.

Prietenul meu își continuă drumul, dar se pare că și cu alte grupe de oameni pășise la fel. Intrase chiar în câteva colibe dar ieșise apoi afară, clătinând numai capul. În cele din urmă ne făcu și nouă semn să ne apropiem.

De-ndată ce-am fost lângă ei ne-a spus:

— Se pare că oamenii ăștia sunt țicniți. Bănuiesc că sunt cu toții otrăviți. Mă bucur c-am adus cu noi contraotrava indianului. O s-o administrez unuia sau mai multor oameni ca să vedem efectul. Apoi vom mai vedea.

Marian nu se despărțea cu plăcere de lucruri atât de importante, cum ar fi acest antidot. Intră în prima colibă, reveni repede, din nou intră într-una, pe care, după ce-o părăsi ne spuse:

— Curând vor lua micul dejun. Pregătirile în colibe sunt în toi, pentru asta. Dacă vom avea noroc, unii dintre ei vor fi din nou oameni normali. Bănuiesc că sunt oameni, proveniți de pe corăbiile dispărute.

— Dacă teoria asta este adevărată, avem de-a face cu o ticăloșie fără pereche, care nu poate fi pedepsită îndestulător de nici un tribunal, își exprimă părerea și Balling.

Ne-am strecurat până la marginea luminișului și-am așteptat desfășurarea evenimentelor. N-a durat mult, până ce câteva femei au ieșit din colibă și le-au înmănat oamenilor de-a afară mâncare. Aceasta fu devorată cu lăcomie. După încă un sfert de oră, își făcu efectul antidotul, la câțiva oameni. Mai întâi au pălit, apoi s-au ridicat încurcați de pe movilitele de iarbă pe care se așezaseră pentru a-și lua masa, după care au privit curioși și scuturând din cap, lucrurile dimprejur.

Marian a mers apoi către ei și începu o discuție din care reieșea că nu-și aduceau aminte cum au ajuns pe insulă.

Ultima amintire era că se opriseră în fața unei corăbii în flăcări dar de-ndată ce au ajuns pe punte, au fost doborâți.

Marian îi lămurii ce se întâmplase în realitate. Cu forțe unite am reușit să-i readucem la realitate pe toți oamenii de pe insulă care se aflau acolo, cu mintea răătăcită.

Bucuria acestor oameni, fu de nedescris. Toți voiau să părăsească cât mai repede insulă pentru a căuta pe stăpânii vasului în flăcări și a se răzbuna sângeros.

În special cu-n irlandez înalt se întreținu mai mult Marian din această colonie. Despre un posibil om maimuță nu știa nici el și nici ceilalți. Oamenii ne-au ajutat cu dragă inimă, să cutreierăm insula în lung și lat în speranța găsirii acestui om maimuță.

Departe presărate printre stânci am găsit câteva colibe răzlețe. Toate erau goale dar în niște hrube subterane, asemănătoare pivnițelor, căutând încoace și-ncolo am descoperit într-una din ele o blană de maimuță. Acum totul era clar și nu era greu să-ți imaginezi și restul. Omul maimuță nu era decât un deghizament pentru unul din locuitorii insulei și care urmărea un anumit scop cu asta.

Poate că era unul dintre paznicii insulei care-și speria în acest fel musafirii nepoftiți.

Dar unde era omul în momentul de față? În colibe erau stivuite multe provizii cu de-ale gurii. Pirații erau interesați așadar că prizonierii să nu moară de foame.

Pentru noi se ivise o problemă gravă. Toți oamenii, bărbați și femei deopotrivă voiau să părăsească insula cu iahtul nostru. Marian i-a convins cu greu pe oameni că acest lucru nu este posibil. Își alegea trei oameni vânjoși care să plece cu vasul nostru, urmând să se întoarcă mai târziu și să-i ia pe toți ceilalți de pe insulă. Pe cei rămași i-am sfătuit să-și facă întăriri solide din crengi de copac, pentru ca în cazul întoarcerii piraților să se poată apăra cu succes împotriva lor. Marian le dădu sfaturi folositoare cum să-și învingă prin viclenie dușmanii. Trebuiau să se comporte ca și cum ar fi în continuare tulburați psihic și doar în ultimul moment să se năpustească asupra dușmanilor lor.

Pongo stătuse de pază tot timpul și ochilor lui ageri nu-i putea scăpa nimic. După ce-am ajuns din nou pe vas a putut fi schimbat din locul său de veghe dintre stânci.

Ne-am înțeles deocamdată să nu înștiințăm poliția pentru că ne-ar fi îngreunat misiunea de a da peste acest „G” în Singapore. Malgren avea pe insula Selang, care se găsea

chiar în fața golfului Kilong, o cunoștință ce avea mai multe corăbii de negoț. Pe el voiam să-l rugăm să ia pe oamenii noștri vindecați, de pe insulă. Pentru a acosta însă în Puket, trebuia să traversăm strâmtoarea Papra.

De-ndată ce-am intrat din nou în marea deschisă, părăsind golful adăpostit din insulă, marinarii care stătuseră de veghe au putut merge la culcare. Cei pe care i-am luat cu noi, le preluaseră serviciul. Ne-am convins că Marian făcuse o alegere bună, întrucât își cunoșteau bine, meseria de marinari.

Cu viteză sporită, am pornit la drum, sperând ca insula Selang s-o atingem în nouă ore – era deja ora 13.00 – așadar după coborârea întinericului. Faptul că ajungeam noaptea, ne convenea de minune, având în vedere, că dacă pirăți aveau spioni pe-acolo, ne-am fi putut strecura mai ușor. Ziua trecu pe nesimțite. Am trecut pe lângă diferite nave, dar n-am dat de velierul pe care-l urmăream. Am luat o cină bogată și ne-am culcat întrucât voiam către ora 22 să fim din nou la posturi și nu știam dacă nu va trebui să ne sacrificăm toată noaptea pentru evenimentele ce vor urma. Am avut un somn fără vise și m-am deșteptat doar când m-a trezit Pongo.

Deși era noapte, pe punte domnea o căldură zăpușitoare, eram doar la opt grade latitudine, deci foarte aproape de ecuator. Iahtul avusese un parcurs bun și Malgren ne spuse că peste o jumătate de oră vom traversa strâmtoarea Papra, iar de-acolo până la Paket nu mai aveam mult. Înainte de-a ajunge în strâmtoarea care desparte insula Selang de continent, am observat înaintea noastră un vapor, care venind dinspre vest, avea aceeași țință ca și noi, strâmtoarea Papra. Malgren redusă viteza vasului și începu să-l examineze prin ocheanul de noapte. Să fi fost același vapor pe care-l și care ne urmărise.

După ce acesta dispăru în strâmtoarea Papra, l-am urmat încet, păstrând distanță, având doar grijă să nu-l pierdem din ochi, traversarea strâmtoării dură aproape o oră. Când am ajuns în golful Kilong, vaporul coli puțin către sud. Malgren care cunoștea bine regiunea, ne spuse c-acolo se găseau grupuri de insulițe răzlețe și probabil că una dintre ele, era și destinația vasului. Trebuia să fim cu ochii în patru pentru ca să nu ne scape din vedere.

Deși îl urmăream tot timpul prin ochean, la un moment dat, vasul dispăru din vederea noastră.

— Și-a stins luminile de poziție și-acum vrea să se ascundă după una din insule. Ar fi greu să-l urmărim pân-

acolo întrucât sunt multe stânci submarine și nu vreau să primejduiesc vasul. S-o luăm spre Paket?

— Nu ne rămâne nimic altceva de făcut, domnule Malgren, răspunse prietenul meu.

Am luat curs spre Paket unde am ajuns după o oră. Am fost bucuroși c-am putut pătrunde-n port fără a fi văzuți de poliția portuară. Am ancorat la locul indicat de Malgren și-am părăsit iahtul. N-am avut de mers mult, întrucât cunoștința lui Malgren locuia pe-aproape. Am povestit multe cu acesta și i-am zugrăvit în culori vii, tot ce pătimisem, acesta ne promise că-n dimineața zilei următoare va trimite un vas spre insula indicată de noi. Am lăsat unul din oamenii luați de pe insulă, ca să servească de ghid. Noi am plecat cu iahtul lui Malgren, înainte de revărsatul zorilor. La plecare am văzut o barcă mică cu motor care ne urmărea, dar n-am putut stabili dacă nu aparținea poliției.

Am mers cu toată viteza, până la Singapore mai aveam o mie de kilometri de parcurs și ne va lua cu siguranță douăzeci de ore s-ajungem acolo. Era sortit să ajungem la Singapore din nou, noaptea ceea ce ne convenea și de data asta. La răsăritul soarelui ne aflăm departe de Selang și-acum ne îndreptăm spre strâmtoarea Malaca. Curând vom ajunge pe liniile de comunicații dintre Singapore și Madras. Pe acest itinerar, precis că nu vom întâlnii pirați, așa că Malgren, dădu comanda să mergem cu toate motoarele din plin!

III ÎN SINGAPORE

SINGAPORE – ÎN GERMANĂ, înseamnă orașul leilor. Este una din insulele aparținând părții de sud a peninsulei Malaca. Un canal îngust, o separă de uscat. Populația covârșitoare majoritară e formată din chinezi și mulatri, dar există firește albi, europeni și americani. Capitala insulei, cu același nume, e locuită de chinezi, malaezi și are și un cartier european. Dintr-un cuib de pirați, cum era odinioară, s-a dezvoltat ca un centru comercial și este reședința guvernatorului britanic.

— Pirateria practică de sute de ani, a făcut din chinezi o pătură prosperă, ne povesti Malgren. Dacă mai există din când în când lăcașuri de pirați, atunci cu siguranță că e vorba de pirați chinezi. Este greu chiar și astăzi să stârpești pe deplin pirateria.

— Acest „Gs” îmi pare a fi o căpetenie de bandă care are tocmai această îndeletnicire, fu de părere Marian.

— Mi se pare curios cum vrei dumneata să dai de acest „Gs” tocmai în acest oraș imens atâta vreme, cât nu-i cunoști nici măcar numele adevărat, se miră Balling.

— Ar fi mai simplu să mergem la poliție și să obținem câteva informații, dar deocamdată trebuie să facem abstracție de autorități. Dacă putem aranja astfel că sosirea iahtului nostru să fie remarcată mâine în zori, poate că unul dintre membrii bandei, ni se adresează de la sine, fără ca să fim nevoiți să-l căutăm noi.

— Înțeleg, zâmbi Balling. În felul acesta ar fi simplu și nu ne-ar rămâne decât să ripostăm.

Întrucât căldura devenea tot mai mare, ne-am hotărât să ne culcăm, pentru ca la noapte, să putem fi proaspeți și în formă. Se făcuse deja ora 15.00.

M-am culcat în cabina răcoroasă și m-am deșteptat, când mai era foarte puțin până ajungeam la Singapore. Înainte de a mă scula, m-am întins de câteva ori și m-am străduit să-mi amintesc, cât de multe știam în legătură cu acest „Gs” pentru a nu mai fi nevoiți să-l căutăm atâta. Aproape c-am adormit din nou, dar o ciocnire puternică care amenința să mă dea jos din pat, m-a făcut să-mi sară somnul numaidecât. Să ne fi ciocnit de-o stâncă?

M-am îmbrăcat repede și-am urcat pe punte. Iahtul naviga liniștit, iar motoarele erau oprite. Marian și Malgren erau pe punte și aproape concomitent cu mine, au apărut Balling și Pongo.

— Ne-am ciocnit de ceva, dar nu de o stâncă, ci de o mică plută. Henriksen s-a dus să cerceteze.

M-am dus la balustradă l-am văzut pe Henriksen coborând pe scara de frânghie, când voia tocmai să pună piciorul pe plută de care ne ciocnisem. Atunci am strigat din toate puterile mele.

— Repede înapoi, Henriksen! Zburăm de nu, cu toți în aer. Repede înapoi!

Henriksen încremeni și se-ntoarse după câteva secunde în care stătuse ca paralizat de spaimă înapoi, pe punte. Marian mă întreabă ce se întâmplase. Am lăsat snopul de lumină al lanternei mele să cadă din plin pe plută și atunci au putut vedea și ceilalți că pe plută era așezată o bombă, care avea menirea ca la ciocnirea de iaht să explodeze.

Malgren înjură și strigă:

— Să fie bomba asta amplasată pentru noi?

— Așa se pare, domnule Malgren, spuse Marian grav. Am fost deci reparați. Să dezamorsăm drăcia asta, pentru ca să nu dea un alt vas de ea și să pățească ceva. Malgren se declară de acord și spuse:

— Nu-mi dau seama cum de-au reușit ticăloșii să planteze pluta tocmai în direcția de mers a vasului nostru. Puteam trece foarte bine, la câțiva metri de aceasta, dar o concluzie, se impune totuși. Pirații nu sunt departe de aici. O să dezamorsez chiar eu bomba, după ce voi coborî pe plută.

Prietenul meu coborî pe scăriță, de bord și păși cu atenție pe plută. Cu un cuțit tăie frânghia în două cu care bomba fusese legată de plută, trăgând-o la marginea plutei și aruncând-o în apă. Câteva secunde mai târziu, Marian era din nou la bord.

Malgren dădu ordin de continuarea călătoriei. L-am așezat pe Pongo la prora pe post de observator. Cu ajutorul unei lămpi de buzunar, trebuia să lumineze din când în când suprafața mării, pentru a recunoaște un pericol similar, repede și la timp. O oră mai târziu, am intrat în rada portului Singapore și căutam un loc bun de ancorare. Poliția portuară apăru pe punte și controlară hârtiile și actele de bord ale vasului, precum și documentele personale. De-ndată ce Marian înmână pașaportul său, comisarul însoțitor al patrulei, strigă bucuros.

— Ah, domnul Farrow! Atunci domnul Bertram și însoțitorul dumneavoastră Pongo, nu pot fi departe. Mă bucur că am prilejul să vă întâlnesc.

— Am o rugămintă care v-o formulez imediat, domnule comisar, spuse Marian pe loc. Ați putea să repartizați trei oameni de pază pe vasul nostru? Mă tem de un atentat.

— Bineînțeles, domnule Farrow! Dar ce se-ntâmplă de fapt, aveți un anumit scop cu cererea asta?

Marian zâmbi.

— Deocamdată nu vă pot spune nimic despre asta dar v-am fi recunoscători dacă ne-ați recomanda un hotel unde am fi în siguranță și-am avea liniște.

— Cel mai bun hotel de prin partea locului este al chinezului Gishangs. Acolo veți fi tratați bine, mulți călători europeni trag la dânsul.

— Aveți cumva acolo, vreo cunoștință prin care să-i transmiteți c-am dori cel mai mult să nu fim deranjați? Cel mai bine ar fi dacă v-ați face timp pentru o oră să fiți musafirul nostru acolo și-atunci veți putea vorbi personal cu hotelierul.

— Cu plăcere. Bineînțeles că vă pot acorda între o oră și două ore pentru o convorbire în legătură cu serviciul meu, presupunând că vom avea un schimb fructuos de informații.

— Parțial se poate și asta, domnule comisar. V-aș pune doar câteva întrebări la care mi-ați putea da eventual un răspuns, iar la rândul meu, vă pot da, un pont. Așadar să mergem mai bine la hotel.

Comisarul dădu dispoziții la trei dintre oamenii săi, să rămână pe vas. Cei cinci oameni ai noștri puteau să-și facă somnul în vremea asta. Noi ne-am luat bagajele și după câteva minute, urmându-l pe comisar, am intrat într-un hotel arătos unde am primit câteva camere bune. Pe Maha l-am lăsat pe vas, întrucât într-un hotel de lux nu putea fi primit. Pongo voia să rămână cu Maha, dar Marian voia că uriașul negru să rămână în Singapore mereu în apropierea noastră.

Prin băiatul de serviciu Marian comandă o sticlă de vin. După ce-am ciocnit, îi întrebă prietenul meu pe comisar dacă-n oraș, cunoaște pe cineva, care s-ar semna cu inițialele „Gs”.

— Aici se găsesc o mulțime de oameni, care se semnează cu „G” sau „Gs”. Mai bine povestiți-mi despre ce este vorba, poate atunci voi fi mai în măsură să vă dau o informație utilă.

Deși Marian, inițial nu voia să înștiințeze poliția, în legătură cu ultimele evenimente, îi relatează totuși comisarului, tot ce ni se întâmplase, începând cu Manipur. Funcționarul ascultă încordat și interesat raportul lui Marian și când acesta termină, vru să alarmeze toată poliția pentru

prinderea piraților. Marian îi arată zădărnicia unei astfel de tentative, atâta timp cât nici nu știm identitatea șefului bandeii. Comisarul păru să cadă în cele din urmă de acord cu Marian.

— Pân-acum am crezut, ne mărturisi comisarul că navele dispărute s-au scufundat. Acum văd că lucrurile stau altfel. Mă bucur domnule Farrow că dumneata împreună cu însoțitorii și prietenii dumitale vreți să ne ajutați.

— Noi apelăm la ajutorul poliției, domnule comisar. Atâta vreme cât nu cunoaștem omul care se semnează cu „Gs”, trebuie să ne folosim de viclenie. Măine vom face cunoscut, că suntem pe urmele unor pirați, pe care-i bănuim că-și are sălașul în Singapore, sper ca după asta, șeful bandeii, să se „anunțe” în felul său, nouă.

— Dar va încerca un atac împotriva dumneavoastră! ne și avertizează comisarul.

— Tocmai asta și așteptăm! răspunse Marian. Prin asta se va trăda. N-avem de gând să ne lăsăm atât de ușor uciși!

— Totuși e foarte primejdios, zise comisarul scuturând capul.

— Vom fi cu ochii în patru domnule comisar. Oricum, bănuim că adversarii noștri știu de mult că noi am debarcat în Singapore. Atentatul cu bomba, tocmai ne arată, întrucât nu am căzut jertfă atentatului se știe deja și am fost urmăriți. N-ai observat vreun vas care a intrat în port, imediat după noi, domnule comisar?

— Imediat după dumneavoastră a intrat în port vasul de curse al bogătaşului chinez Lu Hang. Acesta face dese curse, mai ales în timpul serii și nopții. Chinezul trece unul dintre cei mai bogați oameni din Singapore și nu-l prea văd deloc în postura de căpitan de pirați.

— Nu spuneți asta domnule comisar! Tocmai oamenii foarte bogați, au câteodată asemenea „marote”, prin care își sporesc averea. De fapt nu cred că Lu Hang, are vreo legătură cu „Gs”.

— Despre alte vase, nu cred că e cazul să luăm vreunul în considerație. O să-mi întreb colegii ce vas a mai sosit în port după dumneavoastră.

— Măine, poate, că vom obține informații noi, de la poliție domnule comisar? Astăzi nu mai are rost să culegem informații, dar mâine așteptăm tot ce e nou la hotel.

Cu promisiunea de-a ne ajuta după cât îi va sta în puteri, comisarul își luă rămas bun. După ce comisarul părăsi încăperea am stat câteva momente toți tăcuți, apoi, Marian

se strecoară pe furiș afară pentru a se asigura că comisarul părăsise într-adevăr hotelul.

— Ai vreo bănuială Mariane, ai motive să nu-i acorzi încredere polițistului?

— În asemenea cazuri n-am încredere în nimeni Robert. În noaptea asta ne vom convinge dacă ne putem baza pe ajutorul comisarului.

— Cum poți să afli lucrul ăsta Mariane? Vrei cumva să-l urmărești?

— Asta ar fi prea greu, Robert. Dacă însă Poliția este înțeleasă cu pirații, vom afla în noaptea asta. Pongo va trebui mai cu seamă să fie ochi și urechi!

Balling care pân-acum nu spusese nimic, zise în felul său liniștit:

— Eu, cred că bucuria comisarului a fost sinceră. Din cauza asta, nu cred că face casă comună cu pirații.

— Nici eu nu cred, domnule Balling, dar pe de altă parte, țin să mă asigur. După aceea regretele sunt târzii!

Malgren nu spusese nimic. El își luase pistolul său de calibru mare pe care-i purta la brâu și-l privi, cu înțeles...

Cu excepția experienței sale, avute cu corabia piraților, el mai avea o răfuială proprie cu acesta. Acesta îi îmbolnăvisese fiul și acum l-ar fi culcat la pământ pe căpitanul piraților, dacă l-ar fi avut în bătaia armei sale.

În ziua următoare intenționeam să-l vizităm pe fiul lui Malgren, la spital. Speram că-n acest caz, bolnavul se va însănătoși, datorită antidotului luat de la indian.

Ne-am dus repede apoi la culcare, între timp Pongo prelua paza de noapte. Fără zgomot el merse dintr-o cameră în alta, fiind atent la orice amănunt. Fuseserăm prea adesea surprinși în somn deși credeam c-am luat toate măsurile de siguranță.

În noaptea asta nu se întâmplă nimic. Ne trezirăm proaspeți și comandarăm prin chelnerul chinez, micul dejun în cameră. Aveam o poftă de mâncare nu glumă și m-am supărat de-a binelea, când Marian, ne interzise printr-o ridicare a mâinii să atingem vreunul din felurile de mâncare.

Când eram pe cale de-a protesta, acesta își luă din buzunar o hârtie de turnesol și-o cufundă în ceaiul adus, hârtia înroșindu-se imediat. Îngrozit m-am uitat spre prietenul meu.

— Chiar și-n cel mai bun hotel de prin partea locului se poate întâmpla așa ceva, Robert, râse acesta. Nu știu pe cine am putea bănuia din personalul de serviciu. Chelnerul poate fi nevinovat dar totuși o să-l încerc.

Ca și mine, erau deopotrivă uimiți Malgren și Balling. Dar Marian, nu provocă o discuție lungă pe această temă.

Apasă pe butonul soneriei și chelnerul apăru din nou.

— Ceaiul pe care ni l-ai, adus era rece, strigă el. Se obișnuiește la hotelul vostru așa ceva?

Tânărul chinez bâlbâi câteva cuvinte neînțelese, puse mâna pe ceașca de ceai și-o pipăi.

— Scuzați-mă domnule, spuse într-o engleză cursivă, dar ceaiul este încă fierbinte.

— Atunci gustă ca să te convingi, îi spuse Marian.

M-am așteptat ca băiatul să tresară îngrozit, însă rămase perfect liniștit, goli până la jumătate lichidul din cană, într-o ceașcă goală, pe care o duse mai apoi la buze. Dacă Marian n-ar fi intervenit ar fi băut-o.

— Perfect, spuse Marian. Am vrut să mă conving dacă ceaiul este bun. Poți să pleci. Totul este în regulă!

Mirat chelnerul îl privi pe Marian, făcu o plecăciune și părăsi în tăcere, camera.

— Este nevinovat, Mariane! am strigat de-ndată.

Acesta râse numai, mărginindu-se să-mi răspundă.

— Nu știai că, chinezul fără să tresară numai și-ar merge la moarte sigură pentru stăpânul său? Conform religiei lor moartea nu este ceva înspăimântător. Gândește-te mai bine, cum se numește proprietarul hotelului!

— Dacă am înțeles bine, numele lui este Gishangs. Ei drace! Abia acum îmi cade fisa. „Gs” poate fi chiar inițialele numelui său. Balling și Malgren, care asistaseră la discuție priviră spre camaradul meu, dar acesta le descurajă intenția.

— Trebuie să fim atenți la toate domnilor, asta e tot! Cu toate astea nu cred că acest Gishangs ar fi omul nostru, întrucât nu-l cred atât de naiv să se trădeze în felul acesta, semnând cu numele său. M-am gândit la o farsă care ne-ar putea pune pe urmele piratului.

Marian își spuse planul pe care l-am făurit cu toți demn de a-l urma.

După ce comisarul, o jumătate de oră mai târziu, veni, în vizită, noi zăceam cu toți „inconștienți” în cameră. Numai Marian putu bolborosi câteva cuvinte, informându-l pe comisar că noi toți am fost otrăviți, bând ceaiul. Comisarul trebuia să ne ducă într-un spital fu chemat proprietarul hotelului, chinezul Gishangs. Am observat că acesta era în interiorul lui foarte agitat, deși se cunoștea proverbiale stăpânire de sine, a chinezilor. Știa oare ceva de acest atentat!

Comisarul își îndeplini îndatoririle foarte repede, încât la nici o jumătate de oră, eram în spital. Am fost duși într-o cameră în timp ce doi medici au început să ne examineze amănunțit.

În timp ce voiau să-i dea o injecție, Marian sări râzând în picioare, ceea ce făcurăm și noi imediat. Doctorii voiau să-i facă reproșuri severe prietenului meu, pentru ceea ce credeau ei că-i o farsă de prost gust, când Marian îi luă deoparte și vorbi cu ei pe-un ton convingător.

Doctorii se uitară uimiți unui la celălalt, în cele din urmă zâmbiră și se apropiară de noi, salutându-ne. Marian îi mai rugă să facă cunoscut că noi suntem foarte bolnavi și sunt puține speranțe să putem scăpa cu viață. Doctorii l-au îndepărtat pe comisar din fericire, înainte ca acesta să ne examineze astfel încât în afară de aceștia, nimeni nu cunoștea starea reală a sănătății noastre.

Doctorul șef Kingston, purta cu noi o lungă convorbire, apoi Marian se interesa de fiul lui Malgren, care – fericită coincidență – era în același spital și așa află că în ce-l privește pe acesta doctorii îl socoteau un caz enigmă.

— Ar fi posibil domnule doctor, să-l trimiteți pe tânăr până la noi, pentru a-i permite tatălui său, să-l vadă?

— E posibil, dar vă avertizez, că nu-și va recunoaște tatăl. Vorbește despre o anumită corabie cu pânze și vrea neapărat să se lupte cu-n adversar imaginar. A trebuit ocazional să-l mutăm într-o celulă de siguranță, întrucât era pe punctul de a distruge totul.

— Poate că stă-n puterea noastră de-al vindeca pe acest tânăr, domnule doctor, spuse Marian. Am umblat prin India și cunoaștem datinile de-acolo foarte bine. Sunt de părere că tânărul a fost otrăvit.

— Atunci ar trebui să aveți antidotul, domnule Farrow. Asta nu-i ușor de procurat și chiar mai greu de preparat. Am încercat tot ce ne-a stat în putință, dar deocamdată din păcate fără succes.

— Poate se-ntâmplă o minune, zâmbi Marian. Vrem doar să-l cunoaștem și noi pe tânăr.

De-ndată ce doctorul Kingston părăsi camera pentru a-l aduce pe fiul lui Malgren, tatăl întreabă:

— Oare-l va ajuta antidotul pe fiul meu, domnule Farrow?

— Întrucât antidotul a ajutat pân-acum tuturor celor otrăviți de acest „Gs” cu siguranță nu va eșua nici în cazul fiului dumitale, îl liniști Marian pe proprietarul iahtului. Nu

trebuie să-l agităm inutil pe bolnav așa că stăpânește-te domnule Malgren, când intră fiul dumitale.

Malgren ne promise că va face tot ce-i stă în putință. Câteva minute mai târziu apărură medicul șef însoțit de un tânăr, care după înfățișare aducea cu Malgren. Bătrânul Malgren, rămase complet liniștit și-și examinează numai fiul cu ochi cercetători.

Tânărul Malgren, nu ne dădu nici o importanță murmura numai cuvinte neînțelese. Marian îl împinse ușurel să ia loc într-un fotoliu, scoase sticluta cu antidotul și pune câteva picături într-un pahar cu apă. Cu prudență duse paharul la gura tânărului care bău, fără să opună nici o rezistență.

— Trebuie să așteptăm acum, îi spuse Marian doctorului Kingston. Într-un sfert de oră se va decide soarta lui. Poate că până-atunci veți avea amabilitatea de-a vă îngriji de un mic dejun copios. Azi nu am mâncat deloc.

Doctorul părăsi pentru câteva clipe camera. După câteva minute apărură unul dintre asistenți și o soră, aducând pe o masă rulantă, mâncare și ceai din belșug.

După ce trecu sfertul de oră așteptat, tânărul se făcu alb ca ceară și aproape că alunecă de pe fotoliul pe care ședea.

Apoi fața i se coloră din nou și uimit privi în jurul său. Își recunoscuse tatăl și-i căzu în brațe, antidotul își făcuse deci efectul.

— Ei vedeți, că am avut dreptate, se bucură Marian. Suntem în posesia antidotului care în astfel de cazuri aduce vindecarea. Acum însă să mâncăm cu toți liniștiți.

Doctorii își luaseră rămas bun. La micul dejun i-am povestit tânărului, întâmplările recente prin care am trecut iar Malgren junior își aduse aminte c-a văzut pe corabia în flăcări un alb, în timp ce restul echipajului părea să fie chinezi. Corabia însăși n-arsese însă. Era vorba de-un praf care se aprindea și producea și-un miros greu.

Mai mult n-a putut observa, întrucât a fost doborât de alb. De-abia după ce-și venise în fire, își dădu seama că nu știe ce s-a întâmplat cu el. Istorisirea fu întreruptă de venirea medicului șef care se apleacă șoptindu-i lui Marian la ureche.

— Ați primit o vizită simandicoasă, domnule Farrow. Lordul Abedreg a auzit de atacul asupra dumneavoastră și ține să vă vorbească urgent. A promis spitalului o mare recompensă dacă va reuși să vă facă din nou sănătos.

Lordul Abednego? Abednego! Acum știam despre cine era vorba! Îi eliberasem odinioară fiica din mâinile chinezului Fu Dan și cu ocazia asta l-am cunoscut pe Pongo

(vezi broșura nr.38). Lordul Abednego locuia în Singapore și auzise despre atacul asupra noastră. Marian se gândi câteva clipe apoi îi șopti ceva la urechea medicului șef care dispăru imediat din cameră.

Ceva mai târziu își făcu apariția și lordul Abednego, dar nu mai era însoțit de către doctor. Lordul se opri uimit în ușă privindu-ne cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Marian se ridică și se duse râzând spre acesta.

— Mă bucur nespus de mult domnilor că vă pot saluta și sunteți atât de sănătoși, i-o luă lordul înaintea lui Marian. Am crezut că sunteți bolnavi și viața vă este în primejdie.

Marian îi prezintă pe Balling și pe Malgren senior și junior. După ce lordul luă loc la masa noastră Marian îl lămuri asupra adevăratelor stări de lucruri.

— Dacă aveți vreo bănuială asupra comisarului, domnule Farrow, spuse Lordul Abednego, atunci de data asta vă înșelați profund. Acesta este unui dintre cei mai destoinici oameni ai noștri. Puteți conta pe el și oamenii lui.

— Asta mă bucură s-aud. În discuția de față, plec de la bun început de la premisa neîncrederii. Aveți vreo bănuială cine ar putea fi periculosul pirat?

— Am auzit că proprietarul hotelului în care ați fost cazați a fost supus unui interogatoriu. Afirmă că nu are nici o legătură cu atacul. În această privință-n cred întrucât nu s-a mai dovedit pân-acum c-ar fi capabil de așa ceva. Îl cunosc pe Gishangs de multă vreme.

Marian se gândi o vreme, după care-l întreabă pe lord pe neașteptate:

— Îl cunoașteți cumva pe-un anume Lu Hang Milord?

— Firește domnule Farrow. Se ocupă cu comerțul de ceai. Îl bănuieți și pe acesta?

— Nu, dar, a intrat chiar după noi în port. După atacul cu bomba amplasată pe plută, veți înțelege de ce ne interesează acest om?

— Lu Hang face în fiecare seară o călătorie, cu vasul său de curse, domnule Farrow. Cred că nu-i părtaș la treaba asta în nici un fel.

— Așadar spuneți că ne putem baza întru totul pe comisar, schimbă Marian cursul discuției. Mă voi pune-n legătură cu el pentru a lua împreună toate măsurile necesare, pentru a scoate din circulație pe-acești pirați. Cel mai bine ar fi dacă domnii Malgren și cu mine, ne-am deghiza, așa am putea căuta nestingheriți prin port, de fapt căutăm un vas cu două catarge, care...

— Un vas cu două catarge domnule Farrow? Păi un astfel de vas, a intrat chiar azi în rada portului.

Am sărit în sus ca electrizați. Malgren întreabă repede:

— Are și două coșuri, nu-i așa? Astea nu sunt decât de fațadă. Am văzut vasul și știu ce vorbesc.

Lordul Abednego adevărați că vasul avea două coșuri de fum. Nu putea ști însă dacă erau doar imitații sau erau reale, nu s-a interesat îndeaproape de chestiunea asta.

În orice caz a trebuit să mergem în port. Lordul Abednego promise ca în scurt timp să ne trimită vestminte indiene și materiale cosmetice necesare, pentru a ne vopsi pielea așa cum intenționam.

Lordul spuse că-l trimite la noi pe comisar, de care aveam acum nevoie.

După ce lordul ne-a părăsit, i-am făcut reproșuri lui Marian că pe mine n-a vrut să mă ia.

— Dragă Robert, spuse el, disculpându-se ceea ce am de gând, nu e deloc primejdios. Mult mai important e să am o bună acoperire. Dacă mi se întâmpla ceva, am trei oameni hotărâți care să mă salveze.

După o oră, comisarul veni la noi. Lordul Abednego îl puse la curent cu toate problemele noastre. Se vedea că se bucură văzându-ne sănătoși. Marian se-ntreținu cu el mai multă vreme. De mai multe ori scutură capul, dar în cele din urmă fu-nțeleș planul prietenului meu. După încă o oră, medicul șef aduse-n cameră un pachet, care conținea lucrurile trimise de către lordul Abednego. Conținea trei vestminte indiene și tot ce era necesar pentru vopsitul pielii. Curând Marian și cei doi Malgren se deghizară în indieni, ce nu puteau fi deosebiți de cei adevărați.

Balling îi privi pe cei trei, mărturisindu-ne că-n această deghizare n-ar fi bănuț niciodată niște europeni. Între timp se făcuse ora prânzului. După masă, Marian părăsi primul spitalul.

Medicul șef îl conduse prin grădină, pe-o poartă izolată, în stradă. Urmau apoi să iasă la intervale anumite cei doi Malgren, tatăl și fiul. Balling și cu mine am cerut de la medicul șef un joc de șah și după-un timp eram atât de mult cufundați în joc încât am uitat de noțiunea timpului și-am tresărit speriați numai când Pongo a apărut brusc lângă noi.

— *Masser*, trecut mult timp. Pongo are frică. *Masser* Farrow nu pățit ceva. Am sărit în sus. Ceasul meu arăta ora șase după amiază.

Marian voia să lipsească doar vreo trei ore, în caz contrar ne-ar fi dat de știre.

— Să mergem repede la poliție și în port! am strigat eu. Ne-am sfătuit la repezeală și-am ajuns la concluzia să părăsim spitalul nedeghizați. Ne era de-acum indiferent dacă vom fi sau nu recunoscuți, important era de-a ne găsi camarazii și de-ai elibera din mâinile piraților, dacă au căzut cu-adevărat în capcană.

L-am anunțat pe medicul șef care ne conduse, prin poarta izolată din grădină. Costumele lui Marian și-ale celor doi Malgren, le-am luat cu noi, pentru a le lăsa-n custodia poliției. Comisarul a rămas surprins, când i-am spus că Marian și cei doi Malgren nu s-au întors.

Ne-a spus că cei trei voiau să spioneze numai vasul cu cele două coșuri de fum.

— Se mai găsește încă-n port, vasul ăsta? l-am întrebat eu.

— De două ceasuri a ridicat ancora și-a părăsit portul domnule Bertram. Trebuia să fi arătat destul de consternat, pentru ca ofițerul de poliție să-mi spună dintr-o suflare.

— Doar nu bănuieți, că cei trei camarazi au fost luați prizonieri și au fost răpiți la rândul lor? N-aveți nici o grijă domnilor, corabia asta nu poate fi a piraților, doar aparține negustorului de ceaiuri, Lu Hang.

— Lu Hang, acel care ieri noapte, a intrat în port după noi?

— Se pare că-l bănuieți încă, domnule Bertram! Vă pot spune cu siguranță că Lu Hang n-are nici o legătură cu vasul piraților!

IV

NEGUSTORUL DE CEAI LU HANG

— **DAȚI-NE, VĂ ROG**, adresa negustorului Lu Hang, domnule comisar. Vrem să mergem în vizită la acesta. Ce nume poartă vasul negustorului?

Comisarul începu brusc să se bâlbâie, întrucât bănuia neplăceri dacă l-am fi vizitat pe Lu Hang. I-am promis să nu-i amintesc numele și doar așa ne dădu adresa și numele vasului. Ne promisese să ne ajute în toate felurile posibile dar nu uită să menționeze că-n legătură cu Lu Hang suntem pe-o pistă cu totul greșită.

Am ajuns la casa negustorului cu un taxi. Locuia în mijlocul orașului într-o casă mare, înconjurată de-o grădină. După ce-am sunat ne deschise un chinez ușa, care ne spuse că stăpânul său nu este momentan în oraș și că se află într-o croazieră cu vasul său.

A trebuit să renunțăm și ne-am întors la casa lordului Abednego. Fiica să se căsătorise între timp și nu mai locuia în Singapore. L-am mărturisit deschis temerile noastre și anume că Lu Hang era implicat în povestea asta și că bănuiam că vasul cu cele două coșuri de fum false erau proprietatea lui.

— Credeți cu adevărat că prietenii noștri se găsesc că prizonieri pe vas? ne întreabă lordul.

— Presupun că da.

— Atunci să urmărim vasul. Poliția portuară trebuie să știe în ce direcție au luat-o.

— Va trebui s-o luăm mai degrabă în direcție contrară, pentru că dacă ăsta e vasul cu pricina, cu siguranță c-au dat poliției un itinerariu fals.

— Ai dreptate, domnule Balling, spuse lordul. Vreți să vă însoțească și poliția, sau vă încercați norocul singuri?

— Cred că e mai bine s-avem poliția de partea noastră, poate că au oficialitățile portuare vreun cuter rapid.

— Uțiți, domnule Bertram că dispunem noi înșine de-un vas rapid care se găsește-n port, de iahtul nostru cu care putem continua urmărirea.

— Nu uit asta, domnule Balling, dar mai cred că vasul a nostru a fost scos din circulație cel puțin pentru o primă călătorie.

— La bord au rămas de pază polițiști, răspunse Balling.

Cu toate acestea aveam rezerve și am spus:

— Cu toate astea n-ar fi bine să navigăm singuri. Se poate ajunge la o luptă pe mare și nu știm cu câți dușmani

avem de-a face.

— Voi vorbi cu comandantul poliției, ne promise lordul Abednego. Îl cunosc bine. Dați-i drumul cu iahtul înainte. Într-o jumătate de oră sper să demarez lucrurile.

Ne-am despărțit mulțumindu-i călduros lordului Abednego și-am plecat spre port. Cu iahtul nostru era totul în ordine, nimeni nu încercase să pătrundă cu forța pe bord și nici în secret.

L-am concediat pe cei trei polițiști și i-am adunat pe cei cinci marinari ai noștri pe punte. Întrucât și Balling era de aceeași părere le-am împărtășit și oamenilor noștri despre ce era vorba. Le-am atras atenția să fie foarte atenți.

I-am înarmat pe oamenii noștri, care erau foc și pară, pentru acțiune și le-am repartizat amănunțit sarcinile.

Lordul Abednego apăru pe puntea vasului nostru, spunându-ne că totul e-n regulă și că putem pleca. Un cuter al poliției ne va urma în secret, un vas rapid și puternic. El ne va da ajutor dacă va fi să ajungem la strâmtoare, polițiștii erau în civili îmbrăcați pentru a nu da de bănuț, dar bine înarmați având și-o mitralieră montată la bord. Nu mai avea rost să mai zăbovim mult în port și după ce ne-am luat rămas bun de la lord, am pornit pe marea deschisă. Balling stătea lângă mine pe punte pe când păraseam portul, în timp ce Pongo coborâse în cabină pentru a-l vedea pe Maha.

Vaporul pe care-i urmăream avea ca țel al călătoriei Batavia pe insula Jawa. Am luat-o deci în direcția contrară, adică din nou prin strâmtoarea Malaca. Între timp căzuse întunericul și se făcuse seară. Lordul ne aduse hârtie pe care puteau fi localizate luminile de semnalizare pentru vasul poliției, ca să nu ne piardă urma. Acesta ne urma la o distanță de vreo mie de metri. Chiar când era să intrăm în strâmtoarea Malaca în fața noastră apăru un vas de curse care făcu un mare ocol înaintea noastră. Mă întrebam dacă nu cumva era vasul rapid de curse al lui Lu Hang.

Balling ridică din umeri de-ndată ce-i împărtășii bănuiala mea.

Am dat ordinul de-a mări viteza. Pongo apăru brusc lângă noi, după ce se strecurase neauzit pe punte. Îl ducea pe Maha de zgardă.

— *Masser*, acolo vas cu motor care ne urmărește! Maha neliniștit trebuie să fie dușman!

Am pus să mi se aducă din cabina lui Malgren ochenele de noapte cu care am încercat să urmărim mișcările vasului.

— Vas se apropie repede, vrea vorbească cu noi, spuse Pongo din nou.

Pongo avea dreptate, vedeam și eu lucrul acesta. Am redus turația motoarelor și-acum așteptam încordat ce avea să ne spună proprietarul vasului.

De-abia apăru marinarul cu ocheanele, când vasul cu motor, ajunse-n dreptul nostru și ne strigă ceva, de la o depărtare oarecare. Am oprit nava noastră, vasul străin apăru lateral de noi, în timp ce un chinez bine îmbrăcat apăru cerându-ne permisiunea de-a ne vorbi, pentru câteva minute.

L-am rugat s-o facă, o scară de frânghie a fost lăsată jos pe care chinezul se cațără cu repeziciune.

— Mă cheamă Lu Hang. Am onoarea de-a vorbi cu domnul Bertram, întreabă el. M-am prezentat atât eu cât și pe Balling și-am coborât împreună în cabină. De-abia după ce-am luat loc în fotolii, Lu Hang începu să vorbească.

— Am auzit că ați sosit la Singapore pe-acest iaht. Împreună cu domnul Farrow, spre regretul meu, am aflat că domnul Farrow a dispărut. Am recunoscut iahtul dumneavoastră, întrucât am trecut pe lângă el și vă pot face o destăinuire. Am observat azi după-amiază în port cum trei pachete lungi, cilindrice, destul de mari pentru ca în ele să se găsească un om, au fost încărcate pe-o corabie care a părăsit puțin mai târziu portul. Eu urmăresc de-o bună bucată de vreme un vas de pirați și de-aceea nu am avut timp să încunoștințez autoritățile. Am urmărit cu vasul meu cu motor corabia cu pricina. A luat curs spre Batavia, deci în direcția contrară. Între timp am ajuns în portul Singapore, unde am reclamat ce-am văzut, aflând cu această ocazie despre dispariția însoțitorilor dumneavoastră. Sunt de părere că cei trei dispăruți se găsesc pe bordul navei care se îndreaptă spre Batavia. Poliția mi-a promis să trimită un cuter rapid în urmărirea acestuia. Eu mi-am luat misiunea de-a vă încunoștința. Mi-ar cădea o piatră de pe inimă dacă pirații ar fi prinși în sfârșit întrucât și eu am cinci vase cu marfă care sunt constant urmărite de aceștia.

— Cele mai călduroase mulțumiri, domnul Lu Hang. V-aș mai întreba ceva. Spuneți că v-ați întors din Singapore dar mi s-a părut c-ați venit din direcție contrară și-ați făcut un ocol, pentru a ne ieși în întâmpinare.

Lu Hang ne lămuri fără ca o singură cută a feței sale să tresară.

— Aveți dreptate, domnule Bertram. Am navigat din prevedere mult mai spre sud, pentru a fi sigur că vă ajung. Abia mai apoi când mi-am dat seama c-am trecut pe lângă

vasul dumneavoastră, am făcut un mic ocol, pentru a vă ieși în întâmpinare.

Balling nu luase pân-acum parte la discuție, privindu-l numai în tăcere pe chinez. Pentru el, ca și pentru mine, era mai potrivită ideea că vasul lui Lu Hang luase curs în direcția Batavia.

Balling îl întreabă direct pe chinez:

— Mie mi-e de neînțeles din ce motive spuneți că un vas e în drum spre Batavia. Doar era propriul dumitale vas, domnule Lu Hang.

Abia acum chinezul păru să ajungă în încurcătură înainte de-a răspunde Lu Hang îl măsoară pe Balling c-o căutătură furioasă.

— Vrei să spui cu asta, domnule Balling, că prietenii dumitale răpiți se află pe vasul meu? Atunci nu mai trebuia deloc să vă caut!

— Asta ar putea avea un cu totul alt motiv, domnule Lu Hang! Îți voi spune pe șleau ce gândesc. Te bănuiesc foarte mult că ești pe-o mână cu căpitanul piraților. Vasul dumitale cu cele două coșuri – fațadă, ne-au făcut să fim de la început bănuitori. Bănuiala ni s-a întărit când pe drumul spre Singapore s-a comis un atentat împotriva noastră și în același timp dumneata ai trecut pe lângă noi, intrând în port. Acum cred că vrei să ne îndrepti într-o direcție greșită. Așadar nu cred o vorbă din ce ne spui, prea sunt multe contradicții.

Lu Hang sări de pe fotoliul său drept în sus.

— Asta-i mulțumirea, pe care mi-o arătați! Din fericire, există o poliție și-o justiție pe lumea asta. Voi depune o plângere pentru calomnie.

— Asta se poate face, zâmbi Balling. Trebuie doar să așteptați s-ajungem la Singapore.

— Ce vreți să spuneți cu asta, domnilor? strigă agitat chinezul.

— Sper că veți rămâne, domnule Lu Hang de bună voie fără a ne sili să aplicăm forța.

— Voi părăsi imediat nava! strigă Lu Hang și merse repede spre ușa cabinei și-o deschise. În fața ușii dădu de Pongo care-i arată mut să-și reia locul în cabină.

— Ce vrea negru ăsta de la mine? strigă Lu Hang speriat.

Pongo nu se lasă intimidat de strigătul chinezului și din câteva mișcări îl imobiliză pe chinez, îl leagă și-l puse într-un fotoliu în cabină.

În timp ce chinezul înjura pe toate tonurile, Balling își aprinse liniștit pipa și începu să fumeze. Aveam motive

suficiente de-al reține pe chinez?

Deodată Pongo scoase de sub fotoliul pe care stătea chinezul un mic pachet la iveală, pe care ni-l dădu spunându-ne. Omul fals ascuns pachet în fotoliu, vrut distrugă iahtul.

Înspăimântat, m-am uitat la Balling care luase pachetul și-l apropie de ureche.

— O mașinărie infernală! continuă el cu zâmbetul său veșnic incert. Prevăzut cu un ceas cronometru. Domnule Lu Hang cu asta te-ai dat de gol!

Acum un protest oficial pe lângă autorități iar fi folosit prea puțin. Aveam dovadă în mână. Am continuat să-l presăm cu întrebări pentru a lua informații în legătură cu prietenii noștri, dar chinezul tăcea cu încăpățănare. El pleacă capul și nu mai spuse nimic, nici când am început să strig la el. I-am ridicat bărbia în sus dar Lu Hang nu mai era în măsură să spună nimic. Nu mai era printre cei vii, își luase singur viața, înghițind otravă. Asta era cea mai bună dovadă a rolului care-i juca în această afacere. Balling o pornise între timp, în mare grabă cu pachetul pe punte, de-ndată ce-am fost lângă el, acesta începu să facă semne spre cuterul poliției care ne urma, cu semnale luminoase. Cuterul ne ajunse-n câteva minute și se alinie lângă noi.

Locotenentul Wellwood urcă la bord și lui i-am raportat întâmplarea cu chinezul.

Locotenentul era înmărmurit, niciodată nu l-ar fi bănuțit cu ceva rău pe Lu Hang. După ce cercetă pachetul cu amănunțime trebui să recunoască că era într-adevăr vorba de-o mică mașină infernală. Aruncă, cu o mișcare rapidă, pachetelul, departe, peste bord. Cercetă apoi cabina, în care Lu Hang stătea mort în fotoliul lui. A trebuit să-l lăsăm deocamdată acolo și-am încuiat ușa. Locotenentul se-ntoarse pe cuterul său. Am pornit din nou motoarele, după ce-am remorcat vasul chinezului. De-ndată ce m-am regăsit lângă Balling pe puntea de comandă, ei îmi spus pe tonul lui calm:

— Ce-ar fi să mergem noi doi cu vasul ăsta mic de curse, înainte, domnule Bertram! Nu trebuie să ne mai temem de vasul cu cele două coșuri false întrucât vor bănuț că e Lu Hang.

Am găsit propunerea bună. Acest mic vas de curse, mai curând o barcă mare cu motor, cuprindea ușor patru persoane și avea ș-o mica cabină. Am hotărât să-l luăm cu noi și pe Pongo. Am îmbrăcat vestmântul chinezului, pentru siguranță, i-am dat de știre lui Pongo, încredințând iahtul

marinarilor lui Malgren, ca să ne urmeze îndeaproape. Pe Pongo l-am băgat în cabină și-am pornit-o cu viteză în direcția în care bănuiam c-o luase vasul chinezesc.

V

SCUFUNDAREA VASULUI CHINEZESC

CU VITEZĂ SPORITĂ noul nostru vas spinteca apele, dispărând în întuneric. Deși nu eram marinari experimentați, speram să dăm repede de corabia misterioasă. După estimările mele aveam nevoie de vreo patru ore pentru a o ajunge, dacă urma neabătut cursul pe care-l bănuiam.

Am depășit pe parcurs vase mai mici sau mai mari, dar nici unul nu se asemena cu corabia pe care-o căutam. Către ora 21.00 am plecat din Singapore și-acum era aproape de miezul-noptii. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să ajungem corabia înainte de ivirea zorilor. Balling fu acela care rupse primul tăcerea:

— Să-ncercăm s-ajungem pe corabia piratilor încă-n timpul nopții sau să așteptăm zorile.

— La adăpostul nopții mi se pare mai bine să lucrăm, domnule Balling. Teamă mi-e numai să nu trecem de corabia piratului, dacă acesta nu-și aprinde luminile de poziție.

— În apropiere nu are unde să se ascundă, domnule Bertram. Altfel ne-ar trebui zile de căutare.

— Mă gândeam tocmai la vaporul care ne-a urmat pe drumul spre Singapore și a dispărut în dreptul insulei Selang, domnule Balling. Dacă e-n legătură cu piratii? Poate ar trebui să căutăm acolo.

— Dacă nu dăm de pirat în strâmtoarea Malaca, propun s-așteptăm iahtul și s-o luăm spre Selang. Apoi va trebui să cercetăm întreg grupul de insulițe.

Trecu oră după oră. Ne uitam la apa întunecată din fața noastră și tăceam. Nu se vedea nici urmă de corabie, deși după calculele mele ar fi trebuit demult s-o ajungem, dacă păstrasem cursul exact.

Dimineața nu mai era departe și noi nu realizasem nimic. Am redus turația motoarelor și ne țineam de-a lungul coastei peninsulei malaieziene. De la plecarea noastră din Singapore, făcusem vreo 500 de kilometri și în curând aveam să dăm de insula Pulo Pinang pe care englezii le numesc insulele Price of Walles.

Ambarcațiunea chinezului funcționa bine, bine întrucât și iahtul nostru avea motoare bune, speram că acesta ne va ajunge din urmă înainte de-a trece de insula Pulo Pinang, dacă nu cumva în ultimul moment ne va fi dat să zărim corabia piratilor. De-ndată ce se ridică soarele am zărit în depărtare coasta malaieziană. Am așteptat iahtul vreo două

ore și acesta apăru în sfârșit. Am ținut un scurt consiliu de război cu marinarii și-am hotărât s-așteptam aici sosirea cutterului poliției pentru a naviga împreună spre insulele Selang. Marinarii cunoșteau regiunea unde dispăruse vaporul misterios și ne vor găsi cu siguranță.

Până la insula Selang, mai aveam de parcurs cam 500 de kilometri conform hărții așa că mai aveam nevoie de vreo șapte ore, până s-ajungem acolo. Ne-am despărțit și-acum am pornit cu vasul de curse într-acolo în timp ce iahtul rămase s-aștepte cutterul poliției.

În timp ce vasul mergea cu toată viteza, speram s-ajunge la Selang după vreo patru ore, așadar către ora 11.00. Întrucât în ciuda viteze noastre sporite n-am apucat să vedem corabia piraților la orizont și am redus turația motoarelor. Aveam încă să ne gândim dac-am luat-o pe drumul bun sau nu. L-am întrebat pe Balling să-mi spună, care este părerea lui, întrucât eu când mă gândeam la situația lui Marian și-a celor doi Malgren, simțeam cum îmi pierd cumpătul. Balling era însă liniștea și calmul întruchipat și era de părere că vom găsi cu siguranță corabia în această zonă.

Lu Hang era chiar dovada c-am ales calea cea bună. Din nou trecură ore. Și-n cele din urmă apăru o insulă la orizont, care nu putea fi decât Selang. Am făcut un mic ocol spre vest, pentru a găsi golful Kilong. Aici pierdusem vaporul misterios din ochi. Insulele mici au început să apară peste tot, din care unele păreau nelocuite. Tocmai aici aveam de gând să căutăm temeinic căci acestea ofereau o ascunzătoare minunată pentru pirați, în caz că găseau o ascunzătoare potrivită.

Am căutat ore întregi și eram aproape deznădăjduiți, dar până la urmă am găsit o insulă corespunzătoare, stâncoasă, pe care creștea doar din loc în loc câte un copac și tufișuri răzlețe.

În partea de vest avea un mic intrând. Balling fluieră ușor mulțumit când o descoperi.

— Se pare c-am ajuns la țel, domnule Bertram. Să ne bazăm pe forțele noastre sau să așteptăm ajutoarele promise?

Am ajuns totuși la concluzia c-ar fi mai bine să așteptăm sosirea iahtului nostru și-a cutterului poliției, dar îl putem trimite pe Pongo ca avangardă pentru a pregăti terenul. Pongo trebuia să cerceteze insula de la est spre vest în timp ce noi intenționam să mai mergem o bucată pe mare.

După două ore, am văzul venind și iahtul și după încă o jumătate de oră sosi și cuterul poliției. Din nou se formă un mic consiliu de război, după care am pornit-o hotărâți spre insulă. În timp ce iahtul și cuterul așteptau în fața intrândului, noi am înconjurat cu vasul insula.

În partea de est a acesteia l-am văzut pe Pongo care ne aștepta făcându-ne semn să ne apropiem. După ce neam apropiat suficient, el ne strigă bucuros, dacă să pătrundă în interior sau nu. Descoperise un mic lac cu cale de acces dinspre mare, prin labirintul de stânci, unde stătea ancorat un mic vas cu aburi. Corabia piraților n-o văzuse până acum. La o oarecare depărtare de lac se găseau colibe din lemn în care locuiau vreo 20 de oameni, de toate naționalitățile, chinezi, malaezi, precum și albi.

În intrândul cu pricina fusese postată o santinelă, care se schimba la fiecare două ore. Puteam intra de-acum peste ei dacă consideram că e cazul, dar atunci trebuia să luăm în considerare că aveam adversari toată populația de pe insulă, ba mai mult și de pe vasul cu abur, ne puteam aștepta la o rezistență acerbă întrucât avea montat la prova un mic tun. Cred că adevărata corabie a piraților este încă așteptată. Trebuie să evităm deocamdată luptă directă și să negociem. Santinela n-a observat până-acum prezența noastră altfel cred că am fi fost atacați până-acum. Așadar să mergem repede la oamenii noștri înapoi pentru a le spune polițiștilor și marinarilor că pot să debarce, fu de părere Balling.

Propunerea acestuia mi se părea bună L-am lăsat pe Pongo de santinelă pe insulă și-am mers înapoi și l-am înștiințat pe locotenentul Wellwood care aprobă planul nostru și după o jumătate de oră toate forțele noastre disponibile debarcară pe insulă.

Balling și cu mine am intrat cu vasul de curse în interiorul insulei.

Balling s-a ascuns în mica cabină a vasului și nu era de văzut la bord, decât un chinez adică eu. Speram ca pentru întreaga adunare de pe insulă să trec drept Lu Hang.

După ce am ajuns la micul lac, de care-mi vorbise Pongo, n-am văzut nici un om prin preajmă. Numai pe vasul cu aburi am văzut o santinelă care-mi făcu un semn pe care nu l-am înțeles, am îndreptat ambarcațiune noastră astfel încât să acostez lateral de vasul cu aburi, știind prea bine, că în momentul când vor apărea după mine celelalte două vase se va da de-ndată alarma pe insulă.

Alesesem poziția cea mai bună, când vasele au fost în sfârșit recunoscute de către santinelă, care scoase un strigăt

de alarmă.

Al doilea nu mai reuși să-l scoată fiindcă un foc de pistol plecat de la fereastra cabinei noastre îi tăie elanul, făcându-l să se prăbușească jos unde rămase nemișcat.

Izbucni însă imediat dinspre insulă o larmă care creștea din ce în ce. Au răsunat împușcături, au izbucnit strigăte și o voce autoritară de comandă caută să se impună.

Dintr-odată și pe vasul cu aburi, se stârni agitație. Câțiva chinezi au apărut pe punte încercând să coboare pe niște scânduri care formau un podeț la țărm. Atunci se puse în mișcare mitraliera cuterului poliției, astfel încât bandiților nu le mai rămăsese nimic altceva decât să se predea.

După un scurt răstimp, echipajul micului vas cu aburi care debarcase, între timp pe insulă fu silit să se predea. Câțiva au căzut sub ploaia de gloanțe, fiind răniți, restul a fost luat în custodia poliției. Acum trebuia să percheziționăm repede vasul, întrucât corabia piraților putea sosi în orice moment. Cuterul poliției avea un personal de deservire de opt oameni, în iahtul nostru șase ambele ambarcațiuni erau pregătite, pentru a face piraților o primire cât mai „călduroasă”.

Cele două vase ale noastre, nu trebuiau să se arate și să pătrundă în golf, decât după ce corabia piraților ar fi pătruns ea mai întâi în intrând.

Pe vasul cu aburi n-am mai găsit nimic altceva decât provizii din belșug. Pirații trebuiau să aibă deci un ascunziș unde-și duceau prăzile. Împreună cu Balling am căutat în cabina căpitanului descoperind imediat un dulap practicat în perete. Într-un compartiment al acestuia am găsit câteva documente pe care le-am făcut să dispară-n buzunarul meu în momentul când locotenentul Wellwood intrase în cabină.

— Corabia piraților n-am găsit-o, ne spuse locotenentul. Poate că ne trădează ascunzătoarea prizonierii pe care i-am luat. Conducătorul acestora, a căzut în luptă, poate că acesta ne-ar fi putut spune mai multe.

— Bandiții preferă să moară mai bine decât să trădeze ceva spuse cu amărăciune Balling.

În momentul acela intră un polițist în cabină.

— Ce s-a întâmplat Holger? îl întreabă Wellwood.

— Cuterul tocmai a semnalizat că s-a ivit corabia piraților domnule locotenent.

— Venim imediat. Ai grijă ca toți oamenii să se ascundă cât mai bine și s-a apară numai după ce aud un foc de revolver.

Se ascunseră cu toți la bordul vasului cu aburi, cum putusem mai bine. Numai Balling și cu mine am mers pe vasul de curse al lui Lu Hang și ne-am îndepărtat puțin din locul nostru.

Balling se ascunsese-n cabină, dar eu stăteam la cârmă și mă străduiam să-l imit cât mai bine pe Lu Hang. Trecu însă o jumătate de oră până ce corabia piraților pătrunse încet în micul lac. Pe punte se aflau zece chinezi care pregăteau manevra de ancorare. La cârma lângă un chinez uriaș stătea un alb care-mi făcea bucuros bezele.

Am răspuns gestului cu mâna și-am făcut un mare ocol în jurul corăbiei. În acest timp mi-am mascat fața cum am putut mai bine. Corabia ancoră lângă micul vas cu aburi iar după ce fixară vasul cu otgoanele chinezii au coborât pe uscat. Coșurile pe care corabia le avusese încă-n rada portului Singapore au fost îndepărtate, ceea ce dădea vasului un cu totul alt aspect.

Albul împărți câteva comenzi, după care dispăru sub punte.

Numai chinezul uriaș mai rămăsese pe puntea de comandă.

Momentul mi se părea favorabil pentru a-i ataca pe pirați.

Mă gândeam că și locotenentul va ajunge la aceeași idee și va da el semnalul printr-un foc de pistol.

Dar interveni ceva la ce nu m-am gândit. Pe calea de acces a intrândului apăru cuterul poliției care se-ndreaptă repede spre corabia piraților. Mi-am îndepărtat propria ambarcațiune din nou spre vasul piraților.

Voiam să-mi salvezi prieteni cât de repede se putea, chinezul uriaș rămas de pază, recunoscui imediat cuterul poliției și scoase un țipăt de avertizare. Își luă o biciușcă din piele de hipopotam în mână și sări spre prova vasului. Oare se găseau aici prizonierii piraților?

Chinezul voia să dispară printr-o trapă de pe punte când Pongo apăru în spatele său după-un ghemotoc imens de otgoane împletite, sărindu-i în spate. Chinezul mai făcu câteva mișcări deznădăjduite cu mâna și dispăru împreună cu Pongo sub punte. Alarmați de semnalul de alarmă dat de chinez ceilalți care debarcaseră o luaseră la goană îndărăt spre propria corabie. Dinăuntrul lucarnei deschise au început să apară alți oameni pe punte. Toți erau înarmați și hotărâți să nu se predea ușor.

Dinspre cuterul poliției și a iahtului nostru au început salvele mitralierelor. Abia atunci au hotărât chinezii să se predea. De-ndată ce locotenentul Wellwood cu oamenii săi

au apărut pe puntea cutterului poliției s-a ivit și Pongo trăgându-i după el pe Marian și pe cei doi Malgren. Toți trei mai erau îmbrăcați încă în vestminte indiene. Locotenentul Wellwood care nu știa de treaba asta vru mai întâi să-i ia prizonieri, întrucât credea că-s pirați. Marian lămuri greșeala, zâmbind.

— Lu Hang ne-a urmărit probabil, imediat după ce-am ieșit din clădirea spitalului, ne mărturisi el. Am fost doborâți într-o străduță laterală și ne-am trezit de-abia aici pe corabie, sper c-ai adus costumele noastre, Robert!

Costumele, bagajele și armele se găseau pe iahtul lui Malgren ceea ce i-am și spus-o prietenului meu.

— Asta-i bine, spuse el. Trebuie să plecăm repede mai departe. Am aflat ceva pe corabie ce trebuie să cercetăm. Albul nu se găsește cumva printre prizonieri? Nu-l văd, nu cumva și-a luat tălpășița?

Chiar după o percheziție amănunțită a vasului nu l-am putut descoperi pe căpitanul piraților. Și doar l-am văzut clar când a dispărut sub puntea vasului. Unde ar putea fi?

După ce-am ajuns pe mal i-am povestit prietenului meu de ce am ajuns să port haine chinezești. A fost foarte bucuros să afle că Lu Hang s-a judecat singur.

— Ai aflat ce-nseamnă inițialele „Gs” Mariane? l-am întrebat pe camaradul meu, având răgazul convenit acum.

— Da Robert, Gaston Solbre așa se numește căpitanul piraților. Dar ce fac polițiștii pe iahtul lui Malgren? Parcă au scos un cadavru pe punte.

— Este Lu Hang și-l duc probabil pe cutterul poliției, îndărăt la Singapore. Printre prizonieri chinezi, era un băiat care striga acum, neobosit după Marian.

Prietenul meu, merse la el, râzând și-i taie legăturile. Tânărul varsă lacrimi de bucurie și-i șopti ceva camaradului meu.

— Atenție, atenție! ne avertizează Marian acum. Dați-vă jos de pe vas. Va sări repede în aer! Adăpostiți-vă!

Am trecut la treabă imediat. Cutterul poliției și iahtul au luat-o spre marea deschisă, cei care erau pe uscat s-au adăpostit în dosul stâncilor. Dar unde era barca de curse a lui Lu Hang? Acum am văzut-o ca o săgeată trecu pe lângă noi și prin intrând și-n această nu se găsea altcineva decât Gaston Salbe, căpitanul piraților. Am vrut să sar în sus, dar Marian mă reținu. În același moment o explozie se făcu auzită, de ne țiuiră urechile și corabia piraților sări în aer. Câteva secunde mai târziu o ploaie de lemn și bucăți din corabie căzură-n apele lacului. Din corabia nemernicilor

mai rămase un morman de lemnărie arsă. După ce ne-am tras răsuflarea, Marian ne-a lămurit că băiatul chinez a fost obligat de către pirați să-i însoțească și-acum prin mărturisirea acestuia ne scăpase viața. Îl sfătui pe locotenent s-o ia printre insulele Selang către Puket și să-l caute acolo pe cunoștința lui Malgren pentru a organiza expediția pe insulă unde erau ținuți ceilalți prizonieri ai piraților. Îi va putea aduce sănătoși la Singapore.

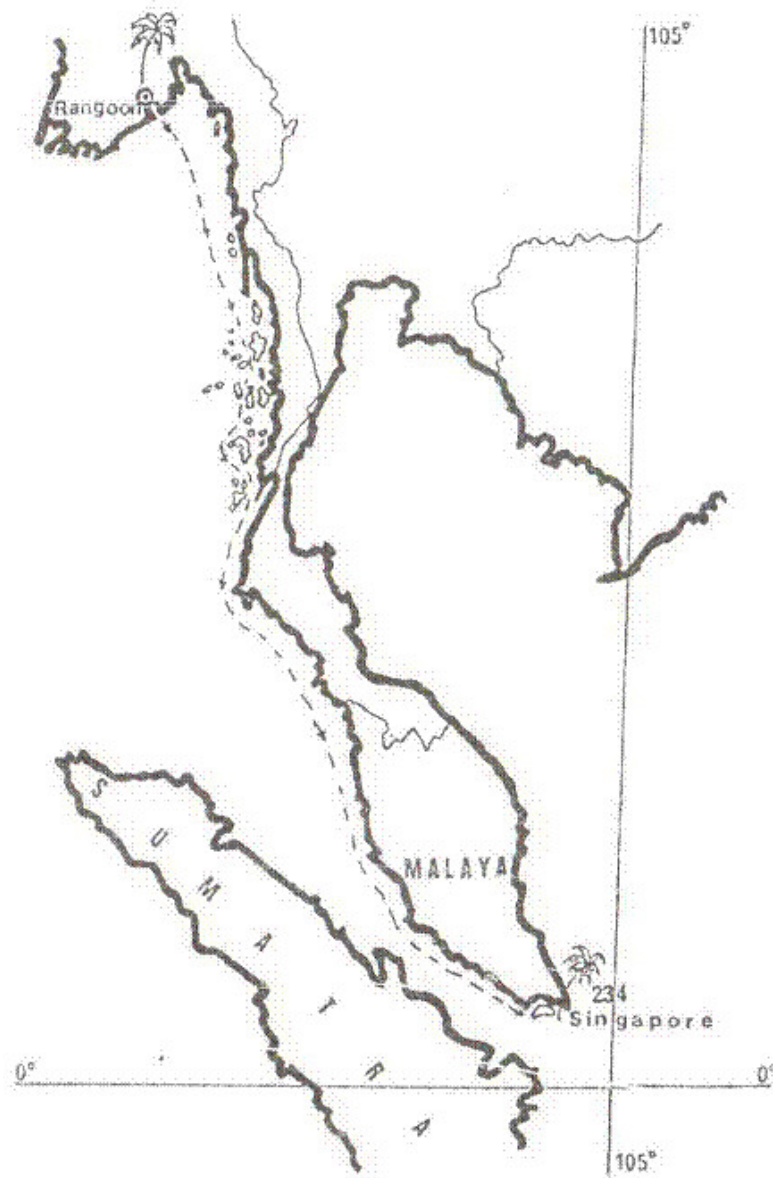
Noi înșine, nu mai voiam să întârziem aici, întrucât Marian voia să-l urmărească pe Salbre în caz că acesta, nu va fi prins pe mare de către cuterul poliției.

În după-amiaza aceleiași zile ne-am îndreptat spre Sumatra, pe iahtul lui Malgren care părăsise insula. Balling voia și el în Sumatra să-și viziteze o cunoștință așa că ne însoți, de asemenea și băiatul chinez. Întâmplarea a făcut ca-n zilele următoare am ajuns din nou în regiunea unde l-am cunoscut mai întâi pe Pongo. Drumul nostru fu hotărât de documentele pe care le-am găsit în cabina micului vas cu aburi. Pe căpitanul de Pirați Salbre am avut prilejul de a-l revedea.

Sfârșitul volumului: CORABIA PIRAȚILOR.

Peripețiile noastre viitoare vor fi descrise în numărul viitor intitulat:

PANTERA NEAGRĂ.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

